

**Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2022 r. – Hiszpania/Komisja****(Sprawa T-508/22)**

(2022/C 418/52)

Język postępowania: hiszpański

**Strony**

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: I. Herranz Elizalde, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- i. stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/908 z dnia 8 czerwca 2022 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) <sup>(1)</sup>, w zakresie, w jakim dotyczy ona Królestwa Hiszpanii.
- ii. Tytułem ewentualnym, po pierwsze, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i zmniejszenie szacowanego ryzyka w odniesieniu do lat budżetowych 2016 i 2017 do 3 241 314,99 EUR;
- iii. Dalszym tytułem ewentualnym, zgodnie z zarzutem drugim, stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji i obniżenie korekty ryczałtowej za lata budżetowe 2016 i 2017 z 5 % do 2 %;
- iv. Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

## 1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędnego zastosowania korekty ryczałtowej.

- W tym względzie strona skarżąca wskazała, że w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę proporcjonalności ze względu na niewłaściwe zastosowanie korekty ryczałtowej, co stanowi naruszenie art. 52 ust. 2 rozporządzenia 1306/2013 <sup>(2)</sup> i prawa do dobrej administracji ze względu na niezbadanie z wymaganą starannością ocen ryzyka przedstawionych przez władze hiszpańskie. Zarzut pierwszy dzieli się na następujące zastrzeżenia, które wskazują, zarówno oddzielnie, jak i rozpatrywane łącznie, brak proporcjonalności zastosowanej korekty finansowej.
- III.1. Błąd w ocenie ze względu na stwierdzenie przez Komisję, że istnieje poważna i uzasadniona wątpliwość co do zakresu kontroli podstawowego wymogu w zakresie zarządzania 1 (zwanego dalej „SMR 1”).
- Komisja dopuściła się błędów z następujących powodów: (i) nie uwzględniła, że w ramach kontroli w terenie inspektorzy sprawdzali wymóg dotyczący pomiaru gnojowni i przegląd dziennika gospodarstwa; (ii) w ramach audytu żaden pomiar ani kontrola na miejscu nie wykazywały nieprawidłowości popełnionych przez beneficjentów, lub błędów, które mogli popełnić inspektorzy w ramach przeprowadzonych kontroli; (iii) Komisja uznała za niedociągnięcia w zakresie i jakości kontroli SMR 1 to, co w danym przypadku można było jedynie uznać za niedociągnięcia w zakresie kluczowych kontroli „Przekazania wyników”, które Komisja już szczegółowo oceniła w sprawozdaniu zbiorczym.
- III.2. Błąd w ocenie ze względu na uznanie przez Komisję, że istnieją poważne i uzasadnione wątpliwości co do zakresu kontroli podstawowego wymogu w zakresie zarządzania 3 (zwanego dalej „SMR 3”).

- Komisja popełniła dwojaki błąd przy ocenie SMR 3: (i) Komisja niesłusznie przyjęła, bez podstawy faktycznej w tym zakresie wynikającej z kontroli na miejscu przeprowadzonych w ramach audytu, że na działkach gospodarstw z próby kontrolnej znajdowały się gatunki dziko występujących roślin, w odniesieniu do których było konieczne przyjęcie planów ochron; (ii) Komisja niesłusznie wymaga, aby rolnicy i hodowcy bezpośrednio zastosowali się do załącznika II do dyrektywy, przy czym brak jest planów określających wcześniej środki ochronne, które byłyby konieczne w danym przypadku; (iii) Komisja niesłusznie uważa, że za podnoszone bezpośrednie naruszenie przepisów dyrektywy było możliwe nałożenie sankcji na rolników i że brak sankcji spowodował stratę finansową dla Unii.
- III.3. Błąd w ocenie i brak proporcjonalności ze względu na stwierdzenie przez Komisję, że kontrole identyfikacji podstawowych wymogów w zakresie zarządzania 7 i 8 (zwanymi dalej „SMR 7 i 8”) były dotknięte niedociągnięciami o charakterze systemowym.
- W odniesieniu do identyfikacji (SMR 7 i 8) Komisja dopuściła się błędów z następujących powodów: (i) Komisja niesłusznie nie uwzględniła zasady proporcjonalności sankcji, gdy uznała, że władze regionu Kastylija i León powinny karać rolników, gdy zwierzęta miały tylko jeden kolczyk (zamiast dwóch kolczyków określonych przepisami), niezależnie od liczby brakujących kolczyków; (ii) Komisja uznała, że stosowanie podstawowej zasady prawa Unii, takiej jak proporcjonalność sankcji, zależy od wdrożenia przez władze krajowe; (iii) Komisja nie uwzględniła, że władze hiszpańskie przy wykonywaniu inspekcji przeprowadzały kontrole, których wynik był co najmniej równoważny z wynikiem, który zostałby utrzymany przy zastosowaniu marginesu tolerancji na poziomie 20 % kolczyków, który to margines Komisja akceptuje w odniesieniu do innych państw członkowskich.
- W odniesieniu do rejestracji (SMR 7 i 8) Komisja dopuściła się błędów z następujących powodów: (i) Komisja przypisała nieproporcjonalne znaczenie niedociągnięciu, chociaż mogła powtórzyć kontrole i sprawdzić liczbę zwierząt znajdujących w gospodarstwach gdy poprzez zapoznanie się z BDGN; (ii) Komisja nie uwzględniła faktu, że pomimo podnoszonych niedociągnięć w kontroli audyt nie wykazał przypadków, w których rolnik popełnił naruszenia mogące podlegać sankcjom, skutkiem czego nie mogła powstać szkoda dla interesów finansowych Unii.
- III.4. Błąd w ocenie i przypisanie nadmiernego znaczenia ewentualnemu elementowi ogólnego wymogu, określonego w art. 72 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 809/2014 <sup>(3)</sup>.
- Komisja dopuściła się błędów z następujących powodów: (i) podpis beneficjenta nie jest wymogiem określonym w art. 72 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia wykonawczego Komisji 809/2014; (ii) wykaz działek był już ujęty w protokołach kontroli kwalifikowalności, których sprawdzenia dokonano jednocześnie, skutkiem czego nie istniało ryzyko finansowe dla budżetu Unii. Ponadto element ten nie jest wyraźnie wymagany w rozporządzeniu (UE) nr 809/2014; (iii) brak szczegółowych informacji na temat elementów krajobrazu był już zapisany na tablicie PC przed dokonaniem kontroli, a Komisja nie wykazała, że pominięcie elementów, które nie zostały zmienione, stwarza zwiększone ryzyko popełnienia lub niestwierdzenia naruszeń.
- III.5. Nieuzasadnione odrzucenie oceny ryzyka opartej na ekstrapolacji wyników kontroli przeprowadzonych w 2018 r.;
- Komisja niesłusznie odrzuciła „ab initio” obliczenie ryzyka oparte na ekstrapolacji wyników kontroli przeprowadzonych w 2018 r., a mianowicie: (i) poprzez zaprzeczenie wiarygodności metody obliczania ryzyka, (ii) poprzez twierdzenie, że obliczenie ryzyka nie było oparte na reprezentatywnej próbie populacji w sytuacji ryzyka, i (iii) poprzez twierdzenie, iż nie jest możliwe powtórzenie kontroli.
- III.6. Wnioski w przedmiocie braku proporcjonalności oceny ryzyka dla budżetu Unii poprzez ocenę na zasadzie ryczałtu zamiast dokonania ekstrapolacji bardziej zbliżonych do rzeczywistego charakteru stwierdzonego ryzyka.
- Komisja niesłusznie: (i) nie uwzględniła wyjątkowego charakteru korekt ryczałtowych; (ii) twierdzi, że korekta ryczałtowa jest obliczeniem (precyzyjnym i wyczerpującym) ryzyka dla funduszy, które jest nieporównywalne z ekstrapolacją zaproponowaną w niniejszej sprawie; (iii) wyolbrzymiła konsekwencje finansowe niedociągnięć w systemach kontroli; (iv) uogólniła wyniki pojedynczych kontroli i przedstawiła je jako niedociągnięcia jakoby dotyczące całej populacji beneficjentów i zastosowała zatem ryczałtową korektę finansową.

2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 12 ust. 8 rozporządzenia delegowanego 907/2014 <sup>(4)</sup> ze względu na nieobniżenie korekty ryczałtowej przez Komisję.
- W tym względzie skarżąca podniosła, że Komisja niesłusznie nie uwzględniła faktu, iż trzy ekstrapolacje ryzyka przedstawione przez władze hiszpańskie oraz okoliczność, że prawie wszystkie niedociągnięcia odpowiadały określonym grupom populacji, wskazywały nieproporcjonalny charakter korekty ryczałtowej. W związku z tym Komisja niesłusznie nie zastosowała zmniejszenia przewidzianego w art. 12 ust. 8 rozporządzenia delegowanego 907/2014.

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2022, L 157, s. 15.

<sup>(2)</sup> Dz.U. 2013, L 347, s. 549.

<sup>(3)</sup> (Dz.U. 2014, L 227, s. 69).

<sup>(4)</sup> Dz.U. 2014, L 255, s. 18.

### Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2022 r. – Medel/Rada

(Sprawa T-530/22)

(2022/C 418/53)

Język postępowania: angielski

#### Strony

*Strona skarżąca:* Europejskie stowarzyszenie zawodowe sędziów i prokuratorów (Medel) (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: C. Zatschler, senior counsel, E. Egan McGrath, barrister at law, A. Bateman i M. Delargy, solicitors)

*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

#### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady z dnia 17 czerwca 2022 r. w sprawie zatwierdzenia oceny planu odbudowy i zwiększania odporności Polski; oraz
- nakazanie Radzie pokrycia jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

#### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieposzanowania przez Radę do orzecznictwa Trybunału wpływającego z wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596), postanowienia z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska (C-791/19 R, EU:C:2020:277); a także naruszenia art. 2 i art. 13 ust. 2 TUE.

Ponadto w ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że Rada przekroczyła swoje uprawnienia w zakresie, w jakim zamierzała ustalić, w jaki sposób Polska powinna zastosować się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego w Polsce (zwanej dalej „Izbą Dyscyplinarną”).

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła artykuły 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), zgodnie z ich wiążącą wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że kamienie milowe, na których opiera się zaskarżona decyzja, naruszają artykuły 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 karty praw podstawowych, ponieważ:

- nadają decyzjom Izby Dyscyplinarnej skutki prawne, zamiast uznać je za nieważne,